

## Arrest

nr. 176 900 van 26 oktober 2016  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TOYE *loco* advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***A. Feitenrelaas***

*U verklaart een Iraaks staatsburger van Arabische origine te zijn, afkomstig uit al-Nassiriya, gelegen in de provincie Dhi Qar, Irak. U woonde er samen met uw echtgenote, (Z.A.L.a.-D.) (OV X). U werd beroepssoldaat in de landmacht in 2008. In 2011 werd uw eenheid overgeplaatst naar de regio al-Jorf. Begin 2013 verslechterde de veiligheidssituatie in de streek sterk. Soennitische gewapende groepen, waaronder Daesh, voerden veel aanvallen op soldaten uit. Deze aanvallen vonden vaak plaats in bewoonde gebieden.*

Als reactie op deze aanvallen gaven de officieren van uw bataljon bevel om huizen of zelfs hele dorpen te beschieten ondanks het feit dat er ook onschuldige burgers aanwezig waren. Op andere momenten werden vijandelijke eenheden toch beschoten ondanks het feit dat ze burgers als menselijk schild gebruikten. Soms werd ook bevel gegeven om huizen in brand te steken of vee te doden. Dit was een dagelijkse praktijk in het bataljon. U kon zich hier niet in vinden maar voerde twee maal dergelijke bevelen uit. Op andere momenten vond u excuses om niet te moeten deelnemen. U besloot het leger te verlaten. In juni 2013 keerde u na uw verlof niet meer terug naar uw eenheid. In september 2013 veroordeelde een militaire rechtbank u hierom in absentia tot een jaar gevangenisstraf. Ongeveer een maand later vernam u van een medesoldaat dat u veroordeeld was en er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd. U dook onder bij uw oom in het dorp Zinawiya. Eén maal werd u bijna gearresteerd. U zat in een voertuig dat moest stoppen aan een controlepost. Alle inzittenden moesten uitstappen maar u kon ontkomen. Uiteindelijk besloot u in augustus 2015 het land te ontvluchten. Met de hulp van een vriend van uw neef, die aan de grenscontrole op de luchthaven van Najaf werkt, slaagde u er in per vliegtuig het land te verlaten op 22 augustus 2015. U vloog naar Istanbul, van waaruit u clandestien verder reisde naar België. Daar vroeg u asiel aan op 14 september 2015. Uw echtgenote verliet, hoogzwanger, Irak op 22 januari 2016 met jullie twee kinderen. Ook zij reisden clandestien vanuit Turkije naar Griekenland. Daar beviel uw vrouw van jullie dochter. Nadien reisde uw vrouw verder naar België, waar zij asiel aanvraagde op 15 februari 2016.

Ter staving van jullie identiteit en asielrelaas leggen u en uw vrouw de volgende documenten neer: foto's van de paspoorten van u zelf, uw vrouw en jullie twee oudste kinderen; kleurenkopieën van jullie Iraakse identiteitskaarten, uw nationaliteitsbewijs en woonstbewijs; foto's van de nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en twee oudste kinderen; een foto van jullie huwelijksakte; een foto van uw kieskaart; Griekse documenten inzake de geboorte van jullie dochter; een foto van uw medische kaart voor soldaten; een scan van het arrestatiebevel tegen u; drie foto's van u als militair; en uw militaire identificatiebadge.

## **B. Motivering**

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u Irak hebt verlaten nadat u in absentia veroordeeld werd tot een jaar gevangenisstraf wegens desertie. U was na een verlof niet teruggekeerd naar uw legereenheid omdat u niet akkoord ging met bepaalde bevelen van de officieren. Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u gearresteerd te worden om uw straf uit te zitten. (CGVS d.d.18/03/2016, p.13) Daarnaast vreest u ervan verdacht te worden te hebben samengewerkt met Daesh. U vermoedt dit omdat u het leger verliet in een oorlogssituatie en een officier u ooit, toen u weigerde uw wapen af te vuren op mensen, vroeg of u samenwerkte met Daesh. (CGVS, p.22)

Omwille van de onderstaande redenen kan er evenwel geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het Commissariaat-generaal wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U heeft evenwel geen overtuigende elementen aangehaald om omwille van één van deze redenen nood te hebben aan internationale bescherming.

Als reden voor uw desertie haalt u aan dat de officieren van uw bataljon jullie "onrechtvaardige" bevelen gaven waarbij onschuldige mensen gevisieerd werden. (CGVS, p.15) Gevraagd naar verduidelijking, vermeldde u verschillende situaties. In geval van een bembom op een konvooi werden huizen in de buurt van de explosie vernietigd; in andere gevallen werden huizen of dorpen beschoten na een aanval, wetende dat er ook onschuldige burgers aanwezig waren; soms werden huizen van waaruit soldaten waren aangevallen in brand gestoken of werd vee doodgeschoten. U zou tot twee keer dergelijke orders uitgevoerd hebben maar zelf geen burgers gedood hebben. (CGVS, p.17, 18) U zou zich niet hebben kunnen vinden in deze bevelen en daarom gedeserteerd zijn. Gelet op het voorgaande dient afgeleid te worden dat u gewetensbezwaren tegen het opvolgen van orders die de burgerbevolking (onrechtstreeks) viseren, inroept om uw desertie te motiveren.

Er dient evenwel besloten te worden dat u deze vermeende gewetensbezwaren niet aannemelijk maakt. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u slechts zeer vaag het moment dat u voor het eerst deelnam aan een operatie waarbij burgers op de hierboven beschreven manier werden gevisieerd, kon situeren in de tijd. In eerste instantie stelde u dat het in 2013 was maar kon u enkel zeggen dat het voor uw desertie was. Pas na aandringen stelde u dat het "ongeveer in mei" was. (CGVS, p.19) Dat u dit moment niet accurater kan situeren in de tijd, is weinig aannemelijk te noemen gezien de door u geschetste impact op u – u gaf aan dat u gechoqueerd was (CGVS, p.20) – en uw verklaring als zou u voor dit moment nooit gehoord hebben over deze praktijk (CGVS, p.20).

Voorts dient vastgesteld te worden dat u als beroepssoldaat voor uw desertie ruim onvoldoende inspanningen hebt gedaan om op een structurele manier te vermijden dat u verder nog aan dergelijke operaties moest deelnemen. In de eerste plaats hebt u nagelaten om de (minstens in uw ogen) onrechtmatige bevelen van uw oversten aan te kaarten bij de hogere officieren binnen de divisie. Ter verklaring stelde u enkel dat deze personen niet gemakkelijk te ontmoeten zijn en er niet snel een conflict zal ontstaan tussen hen en de directe bevelvoerders. (CGVS, p.18) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dit louter vermoedens van uwentwege zijn. Bovendien betekent het feit dat de hogere officieren niet gemakkelijk te ontmoeten zijn geenszins dat u de wantoestanden niet op een andere manier had kunnen aanklagen, of minstens had kunnen proberen om deze officieren toch persoonlijk te spreken.

Daarnaast dient te worden gewezen op uw verklaring als zou u geen weet hebben gehad van dergelijke praktijken in andere bataljons (fauch) van de divisie (CGVS, p.18). Desondanks hebt u nooit enige poging ondernomen om een overplaatsing te vragen naar een andere eenheid. (CGVS, p.19) Dat het "niet gemakkelijk is om tijdens een operatie een dergelijke aanvraag te doen" (CGVS, p.18) en dat men zonder connecties toch niet overgeplaatst zal worden (CGVS, p.19) kan niet volstaan als verschoningsgrond. Vooreerst dient te worden gewezen op uw verklaringen dat u in een soort van shiftensysteem actief was, waarbij men zeven dagen op de basis is en vervolgens zeven dagen thuis. Dat u ook effectief kon vertrekken op de basis blijkt uit uw verklaringen omtrent de manier waarop u deserteerde. (CGVS, p.19) Bijgevolg dient te worden besloten dat u wel degelijk de gelegenheid had om stappen te ondernemen, eventueel buiten de periode dat u bij operaties betrokken was. Wat betreft de noodzaak van connecties, is het ook hier louter een vermoeden van uwentwege.

Indien u werkelijk ernstige gewetensbezwaren had tegen bepaalde bevelen van uw directe oversten, mag verwacht worden dat u, als beroepssoldaat die zich vrijwillig heeft aangemeld bij het leger, minstens enige (reglementaire) poging zou ondernemen om het probleem te verhelpen of uw situatie in het leger te veranderen. Dat u dit alles niet hebt gedaan, ondermijnt dan ook de aannemelijkheid van de door u voorgehouden gewetensbezwaren.

Gezien u beroepssoldaat was, had u ten slotte ook de wettelijke mogelijkheid om uw ontslag te vragen. U wist bovendien dat alle soldaten die hun ontslag vroegen, dit kregen, weliswaar na een termijn van enkele maanden. (CGVS, p.17) Ondanks de reële mogelijkheid om ontslag te nemen – wat met zekerheid een einde zou stellen aan uw probleem – hebt u geen enkele poging hiertoe ondernomen. (CGVS, p.19) Als reden hiervoor haalde u aan dat u in dit geval nog zes maanden moest wachten op een antwoord en in deze periode in dienst moest blijven. Dit vond u "geen goede optie". (CGVS, p.19) Dit is echter geenszins een afdoende verschoningsgrond. Immers, zelfs indien er een zekere afhandelingsperiode is voor uw ontslag, was dit de manier om legaal een einde te stellen aan uw betrekking bij het leger. Bovendien dient uit uw verklaringen afgeleid te worden dat u erin slaagde om zeer vaak te vermijden dat u aan operaties diende deel te nemen. Hoewel u aangaf dat dergelijke operaties (waarbij onrechtmatige bevelen konden worden gegeven) dagelijks gebeurden, hebt u zelf slechts twee maal deelgenomen en hierbij zelf geen burgers gedood. U vermeed deze operaties door excuses trachten te vinden om niet te moeten deelnemen. (CGVS, p.17, 18, 19)

Daar u niet aannemelijk maakt dat u omwille van gewetensbezwaren gedeserteerd bent, dient te worden besloten dat u dit deed omwille van andere redenen. Strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

In casu is er niets in uw verklaringen dat hierop wijst. U stelde dat u door een militaire rechtbank werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar. Ook het arrestatiebevel dat u neerlegt, vermeldt deze straf. Luidens dit document wordt u veroordeeld op basis van artikel 33 deel 1 van de militaire strafwet; wordt u eveneens ontslagen uit het leger; maar is de overtreding niet zwaarwichtig. (CGVS, p.12-13) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat artikel 33 deel 1 handelt over de bestraffing van ongewettigde afwezigheid (of niet-terugkeer na verlof) in vredetijd, waarvoor de maximumstraf drie jaar gevangenis is. Een gevangenisstraf van één jaar voor ongewettigde afwezigheid in vredetijd kan niet bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien sluiten beroepssoldaten vrijwillig een tewerkstellingsovereenkomst met de overheid, een handeling waarmee men zich akkoord verklaart met de wettelijke reglementering (zoals het militair strafrecht).

Er kan omwille van uw desertie dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Waar u verder nog aanhaalde dat u vreest dat men u verdenkt van samenwerking met Daesh, dient vastgesteld te worden dat deze vrees louter een vermoeden van uwentwege betreft. Gevraagd of er concrete aanwijzingen in deze zin zijn, stelde u enkel dat u er "waarschijnlijk" van verdacht wordt. U hebt geen bewijzen. Gevraagd waarop u deze vrees dan baseert, haalde u twee elementen aan: ten eerste zou een officier dit hebben gevraagd aan u omdat u tijdens een bepaalde operatie uw wapen niet had afgevuurd, en ten tweede omdat u het leger verliet in een oorlogssituatie. (CGVS, p.22) Deze elementen zijn evenwel ruimschoots onvoldoende om uw vrees aannemelijk en gegrond te bevinden. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er van deze verdenking geen enkel spoor te vinden is in het door u neergelegde arrestatiebevel. Nochtans zouden deze beide elementen al aanwezig geweest moeten zijn op het moment van het vonnis, daar zij beide voor het vonnis gebeurd zouden zijn. Bovendien blijkt uit het arrestatiebevel dat het door u gepleegde misdrijf niet als zwaarwichtig of oneerbaar werd beschouwd door de rechtbank. (CGVS, p.13) Evenmin blijkt uit het arrestatiebevel dat men uw actie beschouwt als desertie in een oorlogssituatie. Immers, u werd veroordeeld op basis van artikel 33 deel 1 van de strafwet, dat ongewettigde afwezigheid in vredetijd behandelt. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen nergens blijkt dat er door uw oversten of hogere militaire structuren ooit tegen u stappen zijn ondernomen omdat zij u verdachten van samenwerking met Daesh. Dit is weinig aannemelijk te noemen indien de verdenkingen ernstig en concreet geweest zouden zijn. Een uittaling van één officier tijdens één bepaalde operatie omdat u uw wapen niet had afgevuurd (CGVS, p.18), is geenszins voldoende om te besluiten dat u werkelijk door het leger of de autoriteiten van samenwerking met Daesh wordt verdacht.

Zij volledigheidshalve nog gewezen op enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties in de verklaringen van u en uw echtgenote.

Zo verklaarde u aangaande de periode dat u was ondergedoken aanvankelijk dat er geen momenten waren waarop u bijna gearresteerd werd. (CGVS, p.21-22) Echter, geconfronteerd met de verklaringen van uw vrouw voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande een incident bij een controlepost waarbij u maar nipt was kunnen ontkomen, wijzigde u uw verklaringen en stelde dat dit inderdaad was voorgevallen. Gevraagd wanneer dit dan was, gaf u aan dat het een maand of twee na het vonnis was (dat werd uitgesproken in september 2013). (CGVS, p.23) Dit zou de enige keer zijn geweest dat iets dergelijks is voorgevallen. (CGVS, p.24) Uw echtgenote situeerde dit voorval echter binnen de maand voor uw vertrek uit Irak (in 2015) (CGVS (a.-D.), p.9), hetgeen in lijn ligt met haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS (a.-D.), vraag 3.5). Geconfronteerd met uw vrouw's verklaringen als zou dit voorval kort voor uw vertrek uit Irak zijn gebeurd, ontkende u haar versie van de feiten. (CGVS, p.24) Het louter ontkennen van één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op.

Voorts verklaarde uw vrouw dat u onderdook anderhalve à twee maanden nadat u voor het laatst van uw legereenheid naar huis kwam. U zou volgens haar ondergedoken zijn enkele dagen nadat u had vernomen dat er een vonnis tegen u was uitgesproken. (CGVS (a.-D.), p.7) Blijkens het arrestatiebevel was u ongewettigd afwezig sinds begin juni 2013 (CGVS, p.12). Afgaande op de verklaringen van uw echtgenote, zou dit betekenen dat u ten laatste in augustus over het vonnis vernam en onderdook. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u pas van het bestaan van het vonnis vernam een maand na de uitspraak. (CGVS, p. 13) Daar het vonnis volgens het arrestatiebevel werd uitgesproken op 15 september 2013, zou dit betekenen dat u pas in oktober over het vonnis vernam.

Daarnaast waren jullie verklaringen ook tegenstrijdig op de vraag hoe u werd ingelicht over het vonnis. U verklaarde dat een collega naar uw huis in Nassiriya kwam om dit te melden. (CGVS, p.14) Uw echtgenote daarentegen, stelde dat u telefonisch verwittigd werd. Zij ontkende bovendien dat een van uw collega's bij jullie thuis was geweest. (CGVS (a.-D.), p.6) Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde uw echtgenote dat het "naar haar weten" telefonisch was dat u gewaarschuwd was maar dat het mogelijk was dat iemand naar het huis kwam als ze niet thuis was. Dit overtuigt evenwel niet. Immers, gevraagd waarop zij zich dan baseerde om te zeggen dat u opgebeld was, antwoordde zij dat u het haar had verteld. (CGVS (a.-D.), p.8) Aangezien u op geen enkel moment hebt aangegeven dat u ook telefonisch werd ingelicht over het vonnis, blijft de inconsistentie overeind.

Deze inconsistenties hebben alle betrekking op de periode na uw desertie, zodat ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de periode tussen uw desertie en vlucht uit Irak. Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dhi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

*Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

*De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De foto's van de paspoorten van u zelf, uw vrouw en jullie twee oudste kinderen; de kleurenkopies van jullie Iraakse identiteitskaarten, uw nationaliteitsbewijs en woonstbewijs; de foto's van de nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en twee oudste kinderen; de foto van jullie huwelijksakte; de foto van uw kieskaart; en de Griekse documenten inzake de geboorte van jullie dochter; bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit en familiebanden die door mij niet betwist worden. De foto van uw medische kaart voor soldaten, de drie foto's van u als militair, en uw militaire identificatiebadge tonen enkel aan dat u in een bepaalde periode in het leger hebt gezeten. Zij bevatten evenwel geen informatie aangaande uw desertie. Op het arrestatiebevel, ten slotte, werd eerder reeds ingegaan. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de redenen van uw desertie of ongewettigde afwezigheid hierin niet vermeld staan, zodat dit document de aannemelijkheid van uw verklaringen hieromtrent niet kan herstellen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van en rechtspraak inzake artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent over voldoende bewijzen te beschikken dat hij in Irak als deserteur zal worden gearresteerd omwille van het weigeren van het vervullen van zijn militaire dienst. Hij herhaalt dat er in zijn bataljon bevelen werden gegeven die strijdig zijn met het internationaal humanitair recht en zelfs als oorlogsmisdaden gekwalificeerd kunnen worden. Dat het Iraakse leger zich bezondigt aan zulke feiten, wordt bevestigd in een rapport van UNAMI en in informatie van UNHCR. Verzoeker had hiertegen onoverkomelijke gewetensbezwaren. Daardoor besloot hij te deserteren.

Omtrent de bestreden motivering inzake deze gewetensbezwaren, stelt verzoeker dat het vooreerst niet eenvoudig is om gewetensbezwaren te uiten als beroepsmilitair. De hogere officieren hebben weinig voeling met de gewone soldaten en zijn niet eenvoudig te bereiken. Bovendien geeft het betwisten van het beleid en de strategie een slechte indruk.

Door de corruptie in het leger is het verder moeilijk en zelfs onmogelijk om een succesvolle aanvraag tot overplaatsing te doen zonder dat men iemand van hogere rang kent die hiervoor kan zorgen.

Verzoeker vroeg voorts geen reglementair ontslag aan omdat dit zes maanden kan duren. Net omdat hij zulke onoverkomelijke gewetensbezwaren had, kon hij geen zes maanden het risico lopen om onrechtmatige en onwettige bevelen uit te voeren of te vermijden zonder argwaan te wekken. Hij kon geen dag langer in het leger blijven.

Ten slotte moet in rekening genomen worden dat verzoeker indertijd tot het leger toetrad uit patriottisme. Wanneer hij meer en meer onwettige bevelen kreeg, zag hij zich genoodzaakt het leger te verlaten.

Verzoeker werd enkele maanden na zijn desertie veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf en er werd een arrestatiebevel uitgevaardigd. Sedertdien werd deze gevangenisstraf echter verlengd tot vijf jaar in plaats van één jaar. In december 2013 nam de Iraakse overheid een algemene beslissing omtrent de bestraffing van deserteurs. Recent werd deze van toepassing verklaard op verzoeker. Verzoeker voegt ter staving hiervan twee stukken bij het verzoekschrift.

Verzoeker zal in zijn land van herkomst aldus strafrechtelijk worden vervolgd. Verder kan zijn desertie geïnterpreteerd worden als politieke overtuiging. Daarom is verzoeker in hoofddorde van mening dat aan hem de vluchtelingenstatus moet worden verleend.

Verzoeker stelt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij in de gevangenis en bij het uitzitten van zijn vijfjarige straf het risico loopt om te worden gefolterd. Verzoeker citeert in deze uit algemene informatie omtrent de alomtegenwoordigheid van foltering in de gevangenissen in Irak.

Verzoeker is eveneens van mening dat hij over voldoende bewijzen beschikt dat hij in Irak slachtoffer zal worden van vervolging omdat hij er *“mogelijkwijze”* verdacht en vervolgd zal worden wegens samenwerking met Daesh. Verzoeker wijst erop dat hij op een dag zijn opmerkingen uitte over het zonder onderscheid beschieten van militanten van Daesh en burgers. Hierop vroeg een officier of hij sympathiseerde met Daesh. Verzoeker gaf aan van niet doch deserteerde niet veel later. Potentieel wordt verzoeker aldus als sympathisant van Daesh gepercipieerd door de autoriteiten. Het risico op vervolging wegens vermeend lidmaatschap van Daesh blijkt groot te zijn gelet op de arbitraire en disproportionele vervolgingen die in Irak plaatsvinden op basis van de antiterrorismewetgeving. Verzoeker citeert uit algemene informatie omtrent het misbruik van deze wetgeving door de Iraakse autoriteiten. Volgens hem kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de Iraakse autoriteiten een gedeserteerde beroepsmilitair die weigerde om Daesh aan te vallen zullen arresteren op basis van voormelde wetgeving. Bijgevolg loopt verzoeker risico te worden gearresteerd, gefolterd en zelfs geëxecuteerd. Zijn lidmaatschap van Daesh kan geïnterpreteerd worden als politieke overtuiging.

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst verzoeker andermaal op het risico op foltering dat hij als deserteur loopt in de Iraakse gevangenissen. Verzoeker herneemt in deze zijn reeds hoger gedane uiteenzetting dienaangaande. In ondergeschikte orde is hij van mening dat op deze basis de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoeker betoogt daarnaast dat hij in Irak een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat UNHCR in het laatste standpunt erop wees dat asielpzoekers niet naar Irak mogen worden teruggeleid tot de situatie verbeterd is.

Volledigheidshalve komt verzoeker terug op de tegenstrijdigheden en inconsistenties die door het CGVS werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote.

Zij werden van het vonnis initieel via de telefoon op de hoogte gebracht. Nadien kwam de collega aan huis langs om hen uitgebreider te informeren. Gezien verzoekers echtgenote huisvrouw is en vaak in de keuken verblijft, is het mogelijk dat zij van dit bezoek niet op de hoogte was.

Verzoeker maakte dezelfde opmerking betreffende de periode waarin hij onderdook en de bijna-arrestatie waar hij slachtoffer van werd. Zijn echtgenote was een huisvrouw en was van verzoeker volledig afhankelijk. Wanneer verzoeker onderdook, kwam zij aldus terecht in een moeilijke situatie waarbij zij zichzelf moest onderhouden. Zulke situatie zorgt ongetwijfeld voor veel stress waardoor verzoekers echtgenote zich mogelijk niet meer goed herinnerde wanneer haar echtgenoot onderdook en wanneer deze bijna werd gearresteerd. Verzoekers echtgenote durfde tijdens het gehoor bij het CGVS niet anders dan een antwoord te geven, in plaats van aan te geven dat ze het antwoord niet wist.

In uiterst ondergeschikte orde, verwijt verzoeker het CGVS dat het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM onvoldoende werd onderzocht. Het CGVS ging niet na of de Iraakse troepen het internationaal humanitair recht schenden en oorlogsmisdaden plegen. Verzoeker toont dit duidelijk aan. Het CGVS onderzocht evenmin op deugdelijke wijze de detentieomstandigheden in Irak. Verzoeker toont aan dat hij zal worden gedetineerd en gefolterd. Het CGVS onderzocht ook niet afdoende welke de potentiële gevolgen zijn van het gegeven te worden verdacht als terrorist. Verzoeker toont aan dat de autoriteiten misbruik maken van de antiterrorismewetgeving.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een beroepsmilitair die weigert te schieten op IS-militanten gevaar loopt om aan deze wet te zullen worden onderworpen en te zullen worden gedetineerd en gefolterd. Uit dit alles maakt verzoeker op dat essentiële onderzoeksdaden ontbreken.

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): twee documenten uitgaande van de Iraakse overheid (bijlagen 5 en 6), richtlijnen van UNHCR betreffende de beoordeling van asielaanvragen (bijlage 12) en algemene informatie betreffende de situatie in Irak, de door de Iraakse autoriteiten en troepen gepleegde misbruiken en de omstandigheden in de Iraakse gevangenissen (bijlagen 3-4, 7-11, 13).

2.1.3. Ter terechtzitting van 7 september 2016 legt verzoeker een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 12). In deze nota wijst hij er als repliek op verweerders nota op dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS uiteindelijk kon aangeven dat hij ongeveer in mei onwettige bevelen ontving. Verder stelt hij dat hij zich dit moment niet exact kon herinneren omdat hij erg onder de indruk was van deze gebeurtenissen en deze heeft verdrongen.

Daarnaast voegt verzoeker bij deze aanvullende nota een kopie en een “vrije vertaling” van de twee documenten die reeds als bijlagen 5 en 6 en in kopie bij het verzoekschrift werden gevoegd. Uit deze documenten blijkt dat verzoeker op 15 september 2013 bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en dat de ordediensten de opdracht hebben om hem te arresteren indien hij wordt aangetroffen.

Waar verweerder in de verweernota wijst op de diverse amnestieën die in Irak werden uitgevaardigd ten aanzien van talrijke deserteurs, benadrukt verzoeker dat deze telkens voor een periode van een maand of 30 dagen werden verleend. Aldus is zulke amnestie echter niet van kracht.

Tevens stelt verzoeker als repliek op de verweernota nogmaals op het risico op foltering en onmenselijke behandeling tijdens het uitzitten van een gevangenisstraf. Op basis van de informatie van verweerder kan inderdaad worden vastgesteld dat de directeur van UNAMI Human Rights Office aangaf dat de behandeling van deserteurs, die hun straf desgevallend uitzitten in militaire voorzieningen die uitsluitend voor hen bestemd zijn, redelijk goed is. Verweerder gaat er echter aan voorbij dat het International Committee for the Red Cross aangaf dat er ook in de gevangenissen onder de verantwoordelijkheid van het Ministerie van Defensie gesanctioneerde soldaten werden aangetroffen. Aldus bestaat er geen garantie dat verzoeker in een specifieke militaire voorziening terecht zal komen en is niet iedere twijfel op foltering of onmenselijke behandeling in een Iraakse gevangenis weggenomen.

2.2.1. Verweerder legt op 1 juni 2016 een nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 6). Bij deze nota voegt verweerder een COI Focus omtrent de toepassing van de militaire strafwet in het geval van desertie van 13 mei 2015 en een COI Focus omtrent corruptie en documentenfraude in Irak van 8 maart 2016.

2.2.2. Verweerder legt op 26 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota updates neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus omtrent de bereikbaarheid van de Zuidelijke provincies van Irak van 12 juli 2016 en een COI Focus omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak van 4 augustus 2016.

2.3.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van zijn desertie uit het leger en de daaropvolgende veroordeling als deserteur.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde desertie, de daaropvolgende veroordeling en de hieruit voortvloeiende vrees voor vervolging wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd door de documenten waarvan hij zich ter adstructie van onderhavige asielaanvraag bedient.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker omtrent de stukken die in het kader van onderhavige beroepsprocedure worden bijgebracht in het verzoekschrift een uitleg verstrekt die hoegenaamd niet kan worden gerijmd met de inhoud van de vertaling die hij van deze stukken bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 5-6; stuk 12). Verzoeker zou blijkens de stukken in het administratief dossier op 15 september 2013 omwille van desertie zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.12-13; vragenlijst verzoeker, nr.3.2.; map 'documenten'). Volgens zijn uitleg in het verzoekschrift zou deze gevangenisstraf slechts nadien, na een beslissing van de Iraakse overheid in december 2013 en recent, zijn verlengd tot vijf jaar in de plaats van één jaar (verzoekschrift, p.14-15, 20). Uit de stukken neergelegd ter terechtzitting, *in casu* de 'beslissing bij verstek' (vertaling van stuk 6 bij het verzoekschrift), blijkt echter dat verzoeker reeds op 15 september 2013 zou zijn veroordeeld tot de gevangenisstraf van vijf jaar. Aldus blijkt verzoeker kennelijk zelf niet op de hoogte van de inhoud van de stukken die hij zelf bijbrengt ter staving van zijn asielaanvraag. Nochtans kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich hierover terdege zou hebben geïnformeerd alvorens zich op deze stukken te beroepen. Dat hij naliel dit te doen, getuigt van desinteresse voor deze stukken en zijn problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Nog los van het voorgaande, kan bovendien worden vastgesteld dat de stukken die verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure bijbrengt in het geheel niet kunnen worden gerijmd met de stukken die hij eerder in zijn asielprocedure bijbracht. Uit het eerder neergelegde arrestatiebevel blijkt, zoals reeds hoger werd aangestipt, dat verzoeker op 15 september 2013 door een militaire rechtbank en wegens desertie zou zijn veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.12-13; map 'documenten'). Uit de heden neergelegde stukken blijkt echter dat verzoeker door een militaire rechtbank op diezelfde datum en om diezelfde reden zou zijn veroordeeld tot vijf jaren gevangenisstraf (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 5-6; stuk 12). Dat verzoeker op dezelfde datum en omwille van dezelfde reden zou worden veroordeeld tot twee verschillende straffen houdt geen steek en is geheel onaannemelijk.

Ook omtrent het eerder tijdens zijn asielprocedure neergelegde en hoger aangehaalde arrestatiebevel lieten zowel verzoekers verklaringen als deze van zijn echtgenote daarenboven te wensen over. Zo legde verzoeker vooreerst incoherente verklaringen af wanneer hem werd gevraagd naar de straf waartoe hij werd veroordeeld. Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij reeds een maand nadat hij werd veroordeeld werd ingelicht over de gevangenisstraf die werd uitgesproken. Tevens gaf hij aan dat hij het arrestatiebevel waarop deze straf vermeld staat reeds in Irak ontving (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.14-15). In de vragenlijst van het CGVS gaf hij in december 2015 desalniettemin aan dat hij niet wist tot welke gevangenisstraf hij werd veroordeeld (administratief dossier, vragenlijst verzoeker, nr.3.2.). Dit klemt nog des te meer nu hij het voormelde arrestatiebevel bij de DVZ, alwaar de vragenlijst werd ingevuld, *nota bene* zelf neerlegde ter staving van zijn asielaanvraag. Aldus blijkt er in hoofde van verzoeker andermaal een verregaand gebrek aan interesse voor zijn eigen documenten en voor zijn beweerde problemen. Daarenboven bleek verzoekers echtgenote ten tijde van haar gehoor bij het CGVS in maart 2016 in het geheel niet bij machte om aan te geven tot wat voor straf verzoeker werd veroordeeld (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, p.9). Indien verzoeker werkelijk een gevangenisstraf riskeerde, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zijn echtgenote hierover zou hebben ingelicht in het kader van hun beider asielaanvraag. Eveneens kon worden verwacht dat zijn echtgenote zich hierover spontaan zou hebben geïnformeerd. Dat zij dit niet deden, doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen en vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer nu alle voormelde stukken door verzoeker slechts worden bijgebracht in de vorm van makkelijk te manipuleren kopieën. Bovendien blijkt uit de informatie die verweerder bij de nota voegt dat met zulke documenten in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij er eenvoudigweg illegaal tegen betaling kunnen worden verkregen (rechtsplegingsdossier, stuk 6). Deze vaststellingen maken, samen met de reeds hoger gedane vaststellingen, dat niet de minste bewijswaard kan worden gehecht aan de voormelde documenten.

Verzoeker legde bovendien vage verklaringen af over de reden die hem ertoe zou hebben aangezet dat hij deserteerde. Aanvankelijk verklaarde hij, gevraagd vanaf wanneer hij onwettige bevelen begon te krijgen: *"Begin 2013 (...)"*. Later tijdens het gehoor gaf verzoeker aan niet meer te weten wanneer hij voor het eerst diende deel te nemen aan acties waarbij burgers werden gevisieerd. Wanneer meermaals werd doorgevraagd, antwoordde verzoeker dat dit ongeveer in mei was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.17, 19). In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, was het geenszins onredelijk om te verwachten dat hij dit moment spontaan en beter zou kunnen situeren in de tijd. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt immers dat hij over zulke praktijken voorheen nooit zou hebben gehoord, dat hij hierdoor gechoqueerd was en dat dit voor hem de reden vormde om uit het leger te deserteren.

Verder doet het afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas dat verzoeksters echtgenote verzoekers desertie aanvankelijk situeerde in het jaar 2014 (administratief dossier, vragenlijst verzoekers echtgenote, nr.3.5.), terwijl deze blijkens verzoekers verklaringen en de neergelegde documenten zou hebben plaatsgevonden in juni 2013.

Verzoeker en diens echtgenote legden daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop zij ervan op de hoogte zouden zijn gesteld dat verzoeker werd veroordeeld voor desertie. In deze wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

*"Daarnaast waren jullie verklaringen ook tegenstrijdig op de vraag hoe u werd ingelicht over het vonnis. U verklaarde dat een collega naar uw huis in Nassiriya kwam om dit te melden. (CGVS, p.14) Uw echtgenote daarentegen, stelde dat u telefonisch verwittigd werd. Zij ontkende bovendien dat een van uw collega's bij jullie thuis was geweest. (CGVS (a.-D.), p.6) Geconfronteerd met uw verklaringen, stelde uw echtgenote dat het "naar haar weten" telefonisch was dat u gewaarschuwd was maar dat het mogelijk was dat iemand naar het huis kwam als ze niet thuis was. Dit overtuigt evenwel niet. Immers, gevraagd waarop zij zich dan baseerde om te zeggen dat u opgebeld was, antwoordde zij dat u het haar had verteld. (CGVS (a.-D.), p.8) Aangezien u op geen enkel moment hebt aangegeven dat u ook telefonisch werd ingelicht over het vonnis, blijft de inconsistentie overeind."*

Verzoeker slaagt er niet in deze tegenstrijdigheid te ontcrachten. Indien verzoeker werkelijk eerst telefonisch werd verwittigd, kon immers worden verwacht dat hij hiervan eerder gedurende de procedure enige (spontane) melding had gemaakt. Bovendien kan niet worden ingezien waarom hij zijn echtgenote wel zou vertellen dat hij telefonisch werd ingelicht doch niet zou vertellen dat hij nadien ook door zijn collega werd bezocht en het arrestatiebevel ontving.

Bovendien legden verzoeker en diens echtgenote incoherente verklaringen af over het ogenblik waarop verzoeker zou zijn verwittigd en ondergedoken. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

*“Voorts verklaarde uw vrouw dat u onderdook anderhalve à twee maanden nadat u voor het laatst van uw legerenheid naar huis kwam. U zou volgens haar ondergedoken zijn enkele dagen nadat u had vernomen dat er een vonnis tegen u was uitgesproken. (CGVS (a.-D.), p.7) Blijkens het arrestatiebevel was u ongewettigd afwezig sinds begin juni 2013 (CGVS, p.12). Afgaande op de verklaringen van uw echtgenote, zou dit betekenen dat u ten laatste in augustus over het vonnis vernam en onderdook. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u pas van het bestaan van het vonnis vernam een maand na de uitspraak. (CGVS, p. 13) Daar het vonnis volgens het arrestatiebevel werd uitgesproken op 15 september 2013, zou dit betekenen dat u pas in oktober over het vonnis vernam.”*

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Net omdat zijn onderduiken zo een grote impact had op het leven van zijn echtgenote, mocht van haar immers worden verwacht dat zij het ogenblik waarop verzoeker diende onder te duiken op een gedegen wijze zou kunnen situeren in de tijd. Indien zij hiertoe niet bij machte was, had zij dit bovendien dienen te melden wanneer hiernaar werd gevraagd. Zij deed dit echter niet en antwoordde op de gestelde vragen. Het is bijgevolg niet ernstig om *post factum* op te werpen dat zij het antwoord eigenlijk niet wist.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeker uit het leger zou zijn gedeserteerd, hierom veroordeeld zou zijn en hierdoor zou riskeren te worden geviséerd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het voorgaande in acht genomen, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij zou worden beschouwd als sympathisant van IS. Gezien de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent (de reden voor) zijn desertie, kan namelijk geen geloof worden gehecht aan het incident met een officier dat in dit kader zou hebben plaatsgevonden. Omwille van het voorgaande kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeker omwille van desertie als IS-sympathisant zou worden beschouwd.

Dat verzoeker niet in de negatieve aandacht stond en staat van de autoriteiten in zijn land van herkomst blijkt bovendien duidelijk uit het gegeven dat zowel hijzelf als zijn echtgenote en zijn kinderen in 2015 van deze autoriteiten en op hun naam nog zonder problemen een veelheid aan identiteitsdocumenten konden bekomen (administratief dossier, verklaring DVZ verzoekers echtgenote, nr.23; verklaring DVZ verzoeker, nr.23; map ‘documenten’).

De documenten die verzoeker benevens de reeds hoger besproken documenten heeft neergelegd (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, is verzoekers verwijzing naar de algemene situatie van en informatie over de wijze waarop deserteurs en/of personen die van IS-sympathieën verdacht worden in Irak worden behandeld niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Zulke informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') en zoals door verweerder bij diens aanvullende nota gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt verder genoegzaam dat de situatie in de provincie Thi Qar, verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak, niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Tevens blijkt hieruit dat deze regio voor verzoeker op een veilige wijze bereikbaar is. De door verzoeker geciteerde "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014 leidt niet tot een ander oordeel daar dit document reeds dateert van bijna twee jaar geleden en de voormelde landeninformatie van veel recentere aard is.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS